

РЕШЕНИЕ

№ 20996

гр. София, 23.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **6075** по описа за **2024** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по чл.208 – чл.228 АПК вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на К. С. П., срещу решение № 2352/20.05.2023г. на СРС, по анд. 3087/2024г., НО, 110-ти състав, с което е потвърдено НП № 22 – 4332 - 001096/29.01.2024 г. издаден от началник сектор към Столичната дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с което:

- на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП за налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за извършено нарушение по чл.137 А, ал. 1 от ЗДвП и на основание Наредба I-2539 на МВР се отнемат 18 контролни точки.
- на основание чл. 183, ал.4, т. 6 от ЗДвП за налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв., за извършено нарушение на чл. 104А от с.з.

Касаторът оспорва решението като неправилно, необосновано, незаконосъобразно, постановено в противоречие на материалноправните и процесуалните разпоредби. Счита, че са нарушени разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като липсва посочване на мястото на извършване на нарушението. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на НП. Претендира присъждане на разноските по делото пред РС и касационната инстанция.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът и ответникът не се представляват.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Според задължителните за тази инстанция съгласно чл.220 АПК вр. чл.63в ЗАНН.Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебна проверка в съответствие с разпоредбата на чл. 218, ал. 2 от АПК и с оглед правомощията на касационната инстанция, съгласно цитираната разпоредба, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Първоинстанционният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 09.01.2024 г., около 12:22 часа, К. С. П.,в [населено място] на бул. П. Ю. Т.“ се придвижвала с личния си лек автомобил, „БМВ“ 118 Д, с ДК [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]към [улица], като по време на движение водачът е използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо използването му без участието на ръцете и е управлявала лекия автомобил без поставен обезопасителен колан при наличие на такова оборудване.

За констатираното нарушение е съставен АУАН, а въз основа на него било издадено наказателно постановление № 24-4332-001096/29.01.2024 г. от Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което за нарушение на чл.137А, ал.1 ЗДвП била наложена глоба в размер на 50 лв., на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 ЗДвП и за нарушение на чл. 104А от ЗДвП била наложена глоба в размер на 50 лв., на основание чл. 183,ал.4,т.6 от с.з.

За да потвърди НП, СРС е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обуславят отмяна на НП. Приел е, че посочените два броя нарушения са безспорно доказани и правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на нарушителя.

Решението е правилно.

В хода на административно -наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до накърняване на правото на защита на санкционираното лице. АУАН и НП са издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност и са били надлежно предявени и връчени на жалбоподателя. Притежават необходимото съдържание по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

От приложените към административно наказателната преписка писмени доказателства, безспорно се установява, че посоченото в АУАН и в НП административно нарушение е било налице.

Разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП вменява задължение на водачите и

пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Санкцията за неизпълнение на това задължение е предвидена в чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП. Възраженията на касатора за липса на нарушение са неоснователни. Според хипотезата на чл. 137а, ал. 2, т. 2 от ЗДвП освободени от задължението за ползване на обезопасителен колан са лицата, чието физическо състояние не позволява неговото използване. За физическо състояние, което не позволява на лице – водач на МПС, да използва обезопасителен колан, следва да се приеме само състояние, при което поради обективни причини (стоящи извън субективните възприятия и желания на лицето) е невъзможно да се постави колан или поставянето на такъв би застрашило здравословното му състояние.

Според чл. 104а от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му”.

Спрямо действащата към момента на извършване на нарушението разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП и в съответствие с чл. 27 от ЗАНН, административният орган е определил размера на административното наказание, в размер на 50 лева, настоящата инстанция, счита същата за правилно определена, тъй като е с фиксиран размер.

От данните по делото не се установяват и твърденията в жалбата за нарушения на съдопроизводствените правила. Правилно е установена фактичката обстановка, изводът на съда за доказаност на нарушението и неговото авторство, е съобразен със събраните писмени и гласни доказателства. Съгласно законовата разпоредба на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, а от страна на касационния жалбоподател не е оборена тази доказателствена сила на акта. Не се доказва, че по отношение на него са били налице изключенията, визирани в разпоредбата на чл. 137А, ал. 2 от ЗДвП. Моторното превозно средство, е било в движение и водачът му – К. С. П. е била без поставен обезопасителен колан при наличие на такова оборудване, както и че по време на движение на процесния автомобил е ползвала мобилно устройство, без необходимото устройство.

В случая, правилно първоинстанционният съд, след като е съобразил тежестта и характера на нарушението, е преценил, че следва да потвърди НП с цел да се осъществят функциите на административното наказание, свързани със специалната и генерална превенция.

Съдът намира, че санкционната норма е приложена правилно, наложената санкция е във фиксиран размер, поради което на административнонаказващия орган не е предоставено правото да преценява размера ѝ. Извършеното нарушение не сочи на по-малка степен на обществена опасност, отколкото обикновените случаи от този вид, поради което не може да бъде приложена разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

На основание на изложеното съдът приема, че решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно постановено, и като такова следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2352/20.05.2024г. по анд. № 3087/2024 г. на
СРС, НО, 110-ти състав

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: